

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320203924
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320203924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členiek senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtňa 48, 811 07 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, XXX XX E., o zaplatenie 315,57 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/157/2020-67 zo dňa 27.04.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„ I. Súd žalobu o zaplatenie 315,57 Eur s príslušenstvom zamietal.
II. Súd žalobcovi vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia istiny vo výške 143,97 eura, zmluvnej pokuty vo výške 171,60 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 31,19 eura od 08.12.2017 do zaplatenia, zo sumy 37,06 eura od 09.01.2018 do zaplatenia, zo sumy 37,86 eura od 07.02.2018 do zaplatenia, a zo sumy 37,86 eura od 10.03.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Bol toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanému doručená výzva v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, v dôsledku čoho nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy. musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka.

Dospel k záveru, že keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky, a to jednak, že sa doručila výzva dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a jednak, že uplynula doba 90 dní omeškania žalovaného pred postúpením po doručení výzvy, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v ktorom okrem iného uviedol, že v tomto spore preukázali, že jeho právny predchodca dňa 22.11.2017, 22.12.2017, 22.01.2018, 22.02.2018, 22.03.2018, 22.09.2018 vyzval žalovanú na zaplatenie peňažného dlhu

pred postúpením pohľadávky. Ďalej uviedol, že žalovaná napriek písomným výzvam jeho právneho predchodcu, svoj dlh nezaplatila a do omeškania s jeho zaplatením sa dostala viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko bola žalovaná napriek výzvam jeho právneho predchodcu viac ako 90 dní v omeškanií so zaplatením svojho dlhu voči podniku, na ktorého zaplatenie bola preukázateľne vyzvaná, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. Poznamenal, že nedoručenie faktúr žalovanému zo spisu nevyplýva, žalovaný nerozporuje nedoručenie týchto listín, preto sa skutočnosť, že žalovanému boli faktúry k zaplateniu riadne doručené považuje sa nespornú. Bol toho názoru, že k postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná jeho aktívna legitimácia v tomto spore. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v plnom rozsahu. Navrhol rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. Z vykonaného dokazovania vyplýva a nebolo sporné, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovak Telekom, a.s.) a žalovanou bola dňa 20.09.2017 uzatvorená zmluva o poskytovaní verejných služieb, s tým, že časť jej obsahu bola určená odkazom na všeobecné podmienky a cenník. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému služby za zariadenie televízie Magio s balíčkami a ten sa zaviazal platiť cenu za poskytnuté služby.

5. Dňa 09.07.2020 bola podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok medzi spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. a žalobcom v tomto konaní. Závazkový vzťah, ktorý je predmetom tohto konania je regulovaný špeciálnou právnou úpravou zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „ZoEK“)

6. Podľa § 43 ods. 13 ZoEK, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškanií so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

7. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektívne právo navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

8. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 43 ods. 13 ZoEK môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy podniku a skutočnosti, že klient je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškanií. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky telekomunikačným podnikom. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca považoval za výzvu v zmysle ust. § 43 ods. 13 ZoEK faktúry (č.l. 88- 93 súdneho spisu), ktorými právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Doručenie predmetných faktúr však nijako nepreukázal. Obsahom spisu síce sú faktúry veriteľa na úhradu dlžnej sumy, tieto však nemožno považovať za výzvy v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, nakoľko tieto neobsahujú poučenie dlžníka o možnosti postúpenia

pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu - Slovak Telekom, a.s. na žalobcu došlo dňa 08.07.2020. V konaní preto nebolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bola žalovanej doručená výzva v zmysle § 43 ods. 13 ZoEK a v dôsledku uvedeného ani nie je možné posúdiť naplnenie podmienky omeškania s plnením dlhu viac ako 90 dní po doručení výzvy.

10. Z ust. § 43 ods. 13 ZoEK jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu, kde už len zo samotnej štylizácie vety „...ak je napriek písomnej výzve podniku jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka. Iný výklad tohto ustanovenia preto podľa názoru odvolacieho súdu ani neprichádza do úvahy. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine nebolo preukázané, že by bola žalovanému aj doručená.

11. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 43 ods. 3 ZoEK (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky, omeškanie dlžníka viac ako 90 dní napriek výzve veriteľa), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

12. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že táto podmienka pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 3 ZoEK splnená nebola a tým ani nebola preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu.

13. V kontexte uvedeného je potrebné si uvedomiť, že v zmysle zásad platného civilného procesného kódexu, je to práve žalobca, ktorý nesie dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena na skutočnosti, ktoré tvrdí. V danom prípade je však zrejme, že žalobca si dôkaznú povinnosť nespĺnil.

14. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

15. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa.

16. V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

17. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

18. So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je tak zrejmé, že právny predchodca žalobcu nespĺnil zákonom vyžadované podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle ZoEK, v dôsledku čoho je potrebné postúpenie predmetnej pohľadávky posúdiť ako neplatné.

19. Nakoľko pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nebola na žalobcu platne postúpená, žalobca nie je v konaní, v ktorom si uplatňuje pohľadávku z neplatného postúpenia, aktívne vecne legitimovaný.

20. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).